

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

Danica izhaja vsak petek na celi polji, in veljá po pošti za celo leto 4 gld. 60 kr., za pol leta 2 gld. 40 kr., za četert leta 1 gld. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za leto 4 gold., za pol leta 2 gld., za četert leta 1 gl.; ako zadene na ta dan praznik, izide Danica dan poprej.

Tečaj XXXIV.

V Ljubljani, 1. mal. serp. 1881.

List 26.

Od Save slovenske.

(Spomenik do slovanskih romarjev v Rim.)

Kaj mi danes, struna ti,
Nekako otožno odmevaš?
Mar ne veš, kaj se godí,
Kakšen slavni čin opevaš?
Ni li danes jasen dan
Naše tožne zgodovine,
Ko je doli v Rimu zbran
Odposlan iz domovine
Dični zbor odličnih glav
Krog očeta kristijanstva,
Da izročá mu pozdrav
In zahvalo od Slovanstva,
Ker je v krono zopet dal
Nov Cirilu in Metodu
Kamen dragocen, svítál
Na veselje vsemu rodu;
In ki serčno prosi ga,
Naj Slovanom on bo oče,
Naj svoj blagoslov jim dá,
Boga za-nje moli vroče.

O zares, preslavni dan!
Ali v serce nekaj seče
Rod slovanski, v duhu zbran,
In poslance — tam klečeče —
Silno silno nas bolí
In do dna nas duše peče:
Kar nam slave dan grení,
Komaj jezik moj izreče.
Gosli vergel bi na tla,
Čez vas jokal, sini Slave,
In potoke res solzá
Z vali mešal bistre Save:
Ni jih ne na rimski dvor
Z Bosne in Hercegovine,*
Od Balkana, s Černih gor,

Niti iz ruske carevine.
Oj Slovani, narod moj,
Kakor za nesreče rojen!
Ni edín več jezik tvoj,
Sam na več si vej razdvojen,
Oh, razdvojen na sercéh:
Brat nad brata se vzdiguje,
In nasprotnikom za sméh
Z njimi se celó zvezuje!
Rane te bi še prestal,
Še zacelil bi jih s časom,
Ko bi zvezan bil ostal
Rod moj z ene vere pasom.
Ali vtergana je véz:
Slóvan ene vere nima,
Vtergal jo je čez in čez
Serd razkolnikov do Rima.
Koliko košatih vej
Naše steblo je imelo,
Kako krepko je naprej
Se razvijati hitelo!
Kar zaseje mož ohól,
Slavohlép, od Carigrada
Seme, ki vzrodi razkól —
Vzrok slovanskega propada!
Zdaj na tléh ležé, gnjijó
Ločene od stebila veje;
Solza sili mu v okó,
Kdor poterte veje šteje.
Ni jih toraj v Rim na zbor
Z Bosne in Hercegovine,
Od Balkana, s Černih gor,
Niti iz ruske carevine.
Toda le glasno zapoj,
Struna moja, in odmevaj,
Mili rod slovenski moj
Z upom živi, se ogrevaj:
Doba zlata pride še,
Ko na slavnem rimskem dvoru
Ves moj narod zbere se,
V poslanikov lepem zboru,
Ko razkolništva bo strup
Veržen ven iz domovine;
Da, gotovo enkrat skup
Sprejme Rim slovanske sine.

*) S tem ne bodi rečeno, da iz teh krajev ni nič zastopnikov, temuč da večina onodod še ni zedinjena z Rimom.

V Rimu krepčaj se na pót
 V misijon, škof z Djakovara!
 Ti iztergal boš iz zmót
 Plemena slovanska stara.
 Kot je zmagal Makabej,
 Vzeta od angelov na sredo,
 Zmagoval boš ti odslej,
 S svojo čudežno besedo;
 Brata pa Ciril, Metod
 Stala bota ti na strani;
 Daj, ki ljubiš ti svoj rod,
 Daj, na slavno vojsko vstani!
 Z dušnim bojem probudiš
 Brate, druge še viadike;
 Z njimi sklenjen priboriš
 Zmage slavne in velike.
 Bojni ogenj vzplameni
 V tisoč mašnikih Gospoda,
 Vsak za vami v boj hiti
 Za edinstvo versko roda.
 Drugi vzdignemo oči,
 Roke, serca, glas k Očetu,
 Koder narod nam živi,
 V naših zemljah in po svetu:
 Milostnega, o Gospod,
 Našemu se rodu skaži,
 Z eno vero celi rod
 Kmali kmali nam oblaži!

Večni Bog, ki stvaril nas
 Mnogo kakor listja, trave,
 Vlišal bo molitve glas,
 Združil v veri sine Slave!

Sursum.

Sveto leto pa molitev in bratovšine.

(Dalje.)

Verska resnica je, da zamoremo vérnim dušam v vicah veliko pomagati z molitvijo, postom, milošnjo, z odpustki, ss. obhajili in drugimi deli, zlasti še z daritvijo sv. maše; verska resnica je nadalje, da ima združena molitev, kar je ravno v bratovšinah, še večjo moč, kakor molitev posameznih. Iz tega pač moramo sklepati, da se z bratovščinami za duše v vicah vérnim dušam silno veliko pomaga, ker se po tej poti silno veliko za nje moli, veliko milošnje daje, veliko zatajuje, veliko odpustkov, ss. Obhajil in ss. maš za-nje daruje, ktere darove duhovnega usmiljenja, darovane vérnim dušam v prid, Bog z naj večjo dopadljivostjo sprejéma.

Po besedah Jezusovih že kozarec merzle vode, ki se komu iz dobrega serca dá, brez plačila ne ostane; koliko večje plačilo bo Bog dal enkrat še le tistim, ki rešujejo iz vic terpeče duše, ktere on neizrečeno ljubi. Bog sam bo njih plačevavec, rešene duše pa njih naj bolj goreče besednice v sedanjem in prihodnjem življenji.

Od svete Kolete je brati, da je ob njeni smerti cela truma izvoljenih k njej prišla, ki so jo v nebesa spremili. In kdo so bili ti izvoljeni? Po sv. Koleti iz vic rešene duše so bile. Ona je namreč prav veliko za duše v vicah delala, pa tudi pripomogla, da so tudi drugi za-nje veliko molili in ss. obhajila za-nje darovali. Iz hvaležnosti so ji toraj ob njeni smertni uri taki rešeni prišli naproti.

Sv. Tomaž Kempčan pripoveduje od sv. Lidvine, da je v svoji boleznici celih štir in trideset lét silno veliko terpela, vse terpljenje za duše v vicah darovala, imela ž njimi naj večje usmiljenje, ter je kar mogoče

veliko za-nje molila in dobrih del opravljala. Še več, storila je celó junaški sklep, da bi, ako bi ji bilo pripušeno, svoje neznansko terpljenje za reševanje ubozih duš do sodnjega dneva raji prenašala, kakor da bi bila precej v nebesa vzeta. V plačilo za njeno velikodušno ljubezen ji je Bog to milost dodelil, da je veliko duš iz vic rešila, kar se je zgodilo posebno ob večjih praznikih; rešila je vse njej znane duše, duše svojih staršev in znancev do devetega kolena ali rodú.

Kako da so vérne duše v vicah svojim dobrotnikom hvaležne, kako da njim pridejo s svojo priprošnjo v vsakoverstnih dušnih in telesnih potrebah na pomoč, kako one sprosijo temu ozdravljenje, drugemu spreobrnjenje, tretjemu rešenje iz kake dušne ali telesne nevarnosti, sile, — četrtemu srečno zadnjo uro itd., pričujejo mnogoteri zgledi in prigodbe, ki se med drugim nahajajo v bukvah „Pomoč dušam v vicah“, *) kjer so tudi prelepi nauki zastran vérnih duš, in navodi pa molitve, po katerih se njim dá pomagati. Zlasti prijatlo vérnih duš v vicah naj bo priporočeno, da si jih omilajo; prepričali se bodo, da so silno lepe in podučljive, pa ginljive zlasti tudi zavolj prigodb. Lepe reči o dušah v vicah in njih mogočnih priprošnjah se nahajajo v nemškem časniku za duše v vicah „St. Benedikts-Stimmen“, ki izhaja vsak mesec v benediktinskem samostanu v „Lambach, Ober Oesterreich“. **) Pisavec teh veratic sam se je že mnogokrat prepričal, kako mogočne besednice so one v prav vsih dušnih in telesnih zadevah, kako se je po tej poti tudi velikrat kaka terdovratna duša spreobrnila, zlasti po odpustkih in ss. Obhajilih, ki so se iz tega namena za duše v vicah darovale, da bi one potem molile za njeno spreobrnjenje. Priporočevanje v bratovšine za duše v vicah ima v tej zadevi še posebno moč, vpisovanje v take bratovšine je velikrat prav očitni dokaz. Veliko moč imajo tudi razno-tere pobožnosti za duše v vicah. V večje pojasnjenje sledi tu nekaj zgledov.

V omenjenih „St. Benedikts-Stimmen“ je bilo pred nekaj leti brati, da je nedavno na Nemškem goreč duhoven pastir in velik prijatelj vérnih duš dobil prav razberzdano faro v oskerbljevanje. Vse je poskusil, da bi čezdalje hujši in rastejoči hudobiji v okom prišel. Pa ves trud je bil skoraj popolnoma zastonj. Kaj mu je početi? Oberne se do vérnih duš v vicah, začne opravljati mesca listopada „zadušnice“ ali pobožnost za duše v vicah. In glejte! farmani, ki so do zdaj še ob nedeljah in zapovedanih praznikih za božjo službo zmenili niso, začeli so ob delavnikih k zadušnicam hoditi, prejemati ss. zakramente. Hitro se je v fari dosti na boljše obrnilo, ljudje so se začeli spreobračati, pot pregrehe zapušati in keršansko živeti.

(Dalje sledí.)

Prijatelji in tolažniki Jezusovega presv. Serca.

(Za praznik l. 1881.)

Po obilnosti bolečin v mojem sercu so tolažbe tvoje razveseljevale mojo dušo. (Ps. 93. 19.)

Sv. Janez Kerstnik, kterege rojstni dan ravno danes obhajamo, je nekdanj ob reki Jordanu kerščeval, ljudi

*) Dobivajo se v katoliški bukvarni v Ljubljani, v platnu vezane veljajo 65 sld., na pol v usnju 70 sld., vse v usnju 75 sld.

**) Cena na leto 70 sld.; izhaja vsak mesec in obsega vsak pot 32 strani.

k pokori opominjal in pripravljaj za prihod Gospodov. Od dne do dne je prihajalo več ljudi k njemu; od blizo in daleč, iz mest in vasi so hiteli k Jordanu, da bi poslušali njegove goreče pridige in sprejeli tam kerst pokore. Izmed vseh stanov je videl sv. Janez okrog sebe zbrane obilne množice raznovertnih romarjev skor brez števila.

Pa kaj menite, je bil li prerok Božji vesel teh brezštevilih množic? jih je li hvalil in povzdigoval? Ne pohvaliti, marveč posvariti jih je moral. Z resnobnim glasom jim je zaklical: „V sredi med vami stojí, ki ga vi ne poznate!“ Kakor bi jim hotel reči: O nespametno in preslepljeno ljudstvo — med vami je že 4000 lét pričakovani Mesija, med vami je vaš Odrešenik vaš Zveličar, vaš Kralj! Ali ste slepi, da ga ne spoznate? ali imate ledene, ali imate kamnate serca, da ga nočete sprejeti, nočete častiti, nočete ljubiti?! Kako da ste tako zbegani in se na-me ozirate: Glejte Jagnje Božje, katero odjemlje grehe sveta!

Enako bi se moral sv. Janez pritoževati, ko bi med sedanjim svetom živel in pridigoval: „V sredi med vami je Jezus, in vi ga ne poznate!“

Po celem svetu je zdaj razširjena sv. katoliška Cerkev, povsod ima Jezus svoj božji sedež v naj svetjšem Zakramentu. Pa koliko je še sedaj nejevernikov — ajdov, ki Jezusa čisto nič ne poznajo! Med te bi se najpred vstopil in jim zaklical: „O nesrečni narodi, ali morete še tako preslepljeni ostati; krog in krog med vami so katoličani in med njimi je Jezus, in vendar se ne potrudite, da bi ga spoznali: v sredi med vami je On, ki ima naj boljše Serce, vi pa lesene in kamenite malike molite!“ — Stopil bi med jude in klical bi: „V sredi med vami je Jezus, in vi ga ne poznate, ga terdovratno zametujete, kakor so ga nekđaj zavergli vaši predniki: oh v sredi med vami je tisto božje Serce, ki je nekđaj tolikanj ljubilo vaš rod, vi pa družega pričakujete!“ — Še bolj žalosten bi bil, ko bi se obrnil do nesrečnih odpadnikov, ki so kerščeni na Jezusovo ime, ki se tudi kakor mi zaznamujejo z njegovim znamenjem, sv. križem, in vendar ga krivoversako zaničujejo ter sovražijo njegovo Cerkev, kjer noč in dan čuje njegovo presveto Serce. „Oh krivoverci — tako bi jim klical — vi ste lahkomišeljno zapustili pravo Cerkev in ne nehate žaliti najboljšega Serca! Med vami je Jezus, in vi ga ne spoznate. — In vi razkolniki, ki ste od blagih svetnikov, priserčnih ljubljencev Jezusovih sv. Cirila in Metoda, sprejeli čisto sv. vero, kako morete še slepi ostati, da ne poznate Jezusa, ki je v sredi med vami, pri vsih vaših bratih, ki so zvesti ostali sv. katoliški Cerkvi!“

Naj bolj žalosten pa bi bil slabih katoličanov — onih, ki so merzli do njega, se nič ne zmenijo zanj, kakor bi ga ne bilo med njimi; ga nikoli ne obiščejo v presv. Rešnjem Telesu, ga nočejo sprejemati pri sv. obhajilu; če ga kdo žali, se ne potegujejo za njegovo čast, ampak ga celó z neverniki in krivoverci pomagajo tajiti in zaničevati in — oh strašno — še med boljšimi se sem ter tje dobijo izdajalci, ki se prederznejo celó v smertnem grehu v nevredno serce ga sprejeti pri sv. obhajilu — o kolika nehvaležnost! O vém, da slabim katoličanom bi še ojstreje zagermel sv. Janez, kakor nekđaj farizejem: „Kačji rod — bi jim rekel — ali ste obsedeni; v sredi med vami je tisto Serce, ki vas tolikanj ljubi, — med vsemi ljudmi na zemlji naj bolj ljubi, vi pa se ne zmenite zanj, ga celó žalite, zaničujete, o gorjé vam! že je nastavljena sekira...“

Zares hudo mora boleti taka mlačnost in nehvaležnost najsvetejše Serce Jezusovo in ne bomo se več čudili, da je hotel za svoje presv. Serce imeti tako podobo, da je naročil svoji služabnici Marjeti, naj bo na

podobi njegovo Serce ovito s ternjovo krono, s široko rano, iz ktere tečejo zadnje kaplje kervi, da naj bo na verhu križ zasajen. Vse to pomeni nezmérne britkosti, ki jih je Jezusovo premilo Serce nekđaj na zemlji — zlasti veliki teden — terpelo, ktere mora pa še zdaj terpeti od nehvaležnih sovražnikov svojih.

Vendar to sem vam že v prejšnjih letih razlagal, zato bi rad danes obrnil vaše oči in misli na nekaj družega, kar se tudi večkrat vidi na podobi Jezusovega Serca. Videl sem že namreč na podobah poleg Jezusovega Serca bele golobčke namalane; eden piplje in izdira ternje iz Jezusovega Serca, eden ima naslonjen kljunček na njegovo rano, kakor bi hotel ohladiti njegovo pekočo bolečino, eden je privezan z verigo na njegov križ, kakor bi hotel križ odvzeti; eden loví v kljunček kervave kaplje, ki tečejo iz njegove rane, še drugi se bližajo, da bi kako drugač tolašili užaljeno Serce božje.

Glejte, le-ti beli golobčki okrog Jezusovega Serca pomenijo one pobožne duše, ki poznajo Jezusa in njegovo milo Serce, le-ti golobčki pomenijo ona blaga serca človeška, ki ljubijo in častijo naj ljubeznjivše Serce Jezusovo — to so prijatelji in tolažniki Jezusovega Serca. In tacih tolažnikov in prijateljev vam hočem danes nekoliko naštetí v ta namen, da bi tudi vi vsi se jim pridružili in ljubili iz vse moči Jezusovo naj svetejše Serce. —

Jezus Kristus se je zato včlovečil in je prišel na svet, da je v človeški podobi mogel terpeti. In terpel je res nezmérne britkosti in bolečine ves čas svojega življenja, od mraza v terdih jaslicah do zadnjega smertnega zdihljeja na križi — o koliko terpljenja! Terpel je na duši in terpel na telesu; pa vse to dušno in telesno terpljenje imelo je svoje središče v sercu: Serce je naj več terpelo! V hlevcu je terpel mraz po vsem životu, a čutilo ga je naj bolj njegovo Serce; po obrazu so ga topli, v lice mu pljuvali, a žaljeno je bilo naj bolj njegovo Serce; ternje ga je zbadalo v glavo, pa čutilo ga je še bolj serce; ves život je bil raztepen in ranjen, a velikost bolečine je bila v Sercu; bolele so ga na križi prebodene roke in noge, pekle so ga suhe usta, a še bolj ga je peklo užaljeno Serce, da je v nezmérni britkosti zdihoval: „Moj Bog, moj Bog, zakaj si me zapustil?“ Tedaj presveto Serce je bilo tisto središče, kjer se je združevala vsa bolečina — in ko je že po vsem životu in po vsih udih terpljenje nehalo, prebodeno mu je bilo s sulico še Serce!

Pa prišlo je jutro velikonočne nedelje — Jezus je veličastno iz groba vstal. Vse telo je bilo spremeno, vse bliščeče, nikjer nobene bolečine več: veselje in radost se razliva po vsem telesu.

Gotovo naj bolj pa je bilo razveseljeno njegovo naj svetejše Serce; v Sercu se je zdaj združevala sladkost vsega veselja, kakor nekđaj grenkost vsih bolečin. Čez 40 dni potem je šel Zveličar tudi s človeško natoro — tedaj s svojim božjim Sercem v nebesa. Če že sv. Pavel pravi o slehernem človeku, ki se zveliča, da bo njegovo oko gledalo v raji toliko lepoto, kakoršne na tem svetu še ni videlo nobeno oko, da bo njegovo uho poslušalo radosti, kakoršnih še nobeno pozemeljsko uho ni slišalo, — da bo čutilo že navadno človeško serce ko pride gori, toliko radost, kakoršne na tem svetu nobeno serce ni zmožno čutiti: kaj hočem reči še le o Jezusovem naj svetejšem božjem Sercu? Reči moram le toliko: v Jezusovem Sercu je bilo zdaj združeno nebeško veselje, nebeška — božja radost! Na desnici Boga Očeta vživa božje Serce Jezusovo slavo trojedinega Boga; Marija prečista Devica in sv. Jožef ga častita, angeljske trume mu pojejo slavo in vsi svetniki in svetnice ga poveljujejo, zlasti trume izvoljenih devic, ki

mu naj bliže naj lepšo pesem prepevajo! Gledé na to nepopisljivo nebeško, božje veselje pred vsem veljajo Jezusovemu Sercu besede: „Po obilnosti bolečin v mojem sercu tolažbe tvoje razveseljujejo mojo dušo.“

Kje so pa na zemlji tolažniki Jezusovega presv. Serca? Vsih pač ne morem naštet, le nekterih naj omenim.

1. Najpred imenujem apostoljstvo molitve. Ta molitvena družba se je pred kakimi 40 leti pričela na Francoskem in od cerkve večkrat poterjena in priporočena se je silno hitro širila po vseh deželah to stran in ono stran morja. Povsod pa se je širilo s to družbo tudi češčenje presv. Serca. Kajti družniki te družbe nimajo druge dolžnosti, kakor to, da vsaki dan vsaj po enkrat dober namen naredijo, ter vse svoje misli, želje, besede, dela in terpljenja z namenom božjega Serca Jezusovega in ž njim v zvezi darujejo nebeškemu Očetu.

In kdor je ud apostoljstva, je tudi ob enem ud velike bratovščine Jezusovega Serca, če moli očenaš, češenamarijo in apostoljsko vero s pristavkom: „O presladko Serce Jezusovo, daj, da te čedalje bolj in bolj ljubim!“

Malo bratovščin je tako razširjenih, kakor ta, ki šteje svojih udov že na milijone. Kolika tolažba je to za Jezusovo Serce! Jezus je nekda v življenji mnogokrat priporočal dober namen, in kedar je kaj posebno zaslužljivega priporočal apostelnom, je pristavljaval besedo „v mojem imenu“.

Farizeji so ga naj bolj s tem žalili, da pri svojih dobrih delih niso imeli pravega namena. Nasproti pa je vsakemu obljubljal, da bo imel gotovo plačilo, če tudi kaj malega stori zavaljo njega. „Kozarec merzle vode, ki jo daste v mojem imenu, ne bo brez plačila“, je učil. Kaj bo to, natočiti pri studentu kozarec hladne vode in dati komu? Vsak otrok lahko to stori. In vendar je to pri Jezusu toliko cenjeno. Kako mora še le njegovemu presvetemu Sercu prijetno biti, ko vidi, da na milijone katoliških serc se vsak dan združuje ž njim ter iz ljubezni do njega opravlja vsa svoja mala in velika, lahka in težka opravila! Radostno kliče zvečer iz tabernakeljna takim vnetim prijateljem svojim, ki so celi dan iz ljubezni do njega delali: „Po obilnosti bolečin v mojem Sercu so tolažbe vaše razveseljevale mojo dušo!“

2. Kakih 20 lét pozneje se je bila osnovala tudi na Francoskem priserčna pobožnost, ki je znana po imenu „častna straža Jezusovega Serca“. Tudi ta pobožnost ima silno lep namen. — Posvetni vladarji in oblastniki imajo svoje straže, ki noč in dan čujejo in stražijo pred njihovim stanovanjem: kolikanj bolj se podá kralju vsih kraljev taka čujoča straža pred njegovim stanovanjem, pred tabernakelnom! — To so čutile reke pobožne device na Francoskem in so se med seboj dogovorile, da hočejo prostovoljno prevzeti stražo pred Sercem Jezusovim in se v tem častnem poslu od ure do ure verstiti. Posnemati so hotele Marijo in sv. Janeza, ki sta zvesto stala pod križem na Kalvariji, ko je bil od družih zapuščen; posnemati so tudi hotele nebeške duhove, ki brez prenehanja častijo in slavijo Serce Jezusovo. Straža ta je tako le vravnana:

Vsakemu udu je odločena vsak dan po ena ura, da straži pred stanovanjem božjega Serca Jezusovega. V ta namen pa ni treba zares v cerkev pred tabernakelj iti, temuč zadosti je le v mislih iti pred sv. Rešnje Telo s terdnim namenom celo uro božjemu Sercu posvetiti in zato vse misli in želje, besede in dela, vse stopinje, lahke in težavne, darovati v njegovo čast, v njegovo veselje in tolažbo kakor v zadostenje za ostudno nehvaležnost, s katero ga ljudje žalijo, znabiti ravno tisto uro. Ta prelepi namen naj vsak ud med svojo mno-

gokrat ponavlja, pogostokrat s priserčnimi zdihljeji Jezusa počasti, in sploh celo uro, kar se more, veliko na Jezusovo Serce misli, sicer pa čisto brez priderževanja izveršuje svoja navadna opravila, kakoršna koli. — Da bi ta častna straža bila Jezusovemu presv. Sercu še bolj všeč, jemljejo pobožni stražniki na pomoč še druge zaveznike, o katerih vejo, da Jezusovo Serce nad vse ljubijo in mu z naj večim veseljem strežejo. Kteri stražijo prvo uro, vzemó saboj Marijo prečisto Devico, ki je že sicer višja poveljuica celi straži, in jo prosijo, naj jim pomaga, da bodo prav opravljali svojo službo; enako kličejo na pomoč Jezusovega ljubljenca — sv. Jožefa oni, ki stražijo drugo uro; kteri stražijo ob tretji uri se združijo v duhu z vsemi pravičnimi na zemlji; in za družih devet ur si vzemó posamezni stražniki po verstí enega izmed devet korov angeljev.

Kako všeč je Jezusovemu presv. Sercu taka straža, že lahko iz tega razvidimo, kako je bilo užaljeno na Oljski gori, ker ni bilo nikogar, da bi bil čul ž njim, med tem ko so njegovi sovražniki bili tako čujoči zoper njega. Kolika tolažba mu mora biti, ako se v duhu pred njim zbira na tisoče in tisoče častivcev vsako uro po dnevi in po noči; kajti če tudi bi stražniki stražili le po dnevi, jih vendar pride veliko število na versto tudi vsako uro po noči, ker je ta družba razširjena tudi unstran sveta, kodar je takrat dan, ko je pri nas noč. Gotovo slehernemu, ki je dobro doveršil svojo uro, veselo kliče iz tabernakeljna: „Po obilnosti bolečin v mojem Sercu so tolažbe tvoje razveseljevale mojo dušo!“

(Konec sledí.)

Trojna božja pot

s svetimi stopnjicami na Kranjskem.

IV. Molitve in premišljevanja pri obiskovanji ss. Stopnjic.

(Dalje.)

VIII. Stopnjica.

Hvaljen bodi Jezus Kristus, in češena njegova prežalostna Mati Marija!

Jezus gre k Jordanu, in se dá tam kerstiti. Uči me s tem, da le ss. zakramenti me zamorejo grehov oprati tako, da dopadem Očetu.

Daljno premišljevanje.

Ti, Gospod! greš k Jordanu, daš se tam kerstiti Janezu. Odpró se pervikrat nebesa, da se zasliši z njih pomenljivi glas: „Ta je moj ljubi Sin, nad katerim imam dopadajenje.“ Le od tiste dobe, kar vidi Oče Tebe stati v verstí nas grešnikov, se je odmaknil tisti zapah, ki nam je zapiral vrata nebeške. Ti sam, Davidov Sin, odpahnil si ga po svoji pokoršini. Glej tudi na-me zdaj, da me omiješ mojih grehov z močjo svojih ss. zakramentov, da tudi jaz dopadem Tebi in Tvojemu Očetu. Amen.

Oče naš. Češena si Marija. Čast bodi Očetu i. t. d. Prosite za-me vsi svetniki i. t. d.

IX. Stopnjica.

Hvaljen bodi Jezus Kristus, in češena njegova prežalostna Mati Marija!

Jezus gre v puščavo, tam se posti in je trikrat skušan, ter meni zadobi pomoč, da zadušim v sebi kal grešnega poželenja.

Daljno premišljevanje.

Sv. Duh pelje Te, o Jezus, v puščavo, da se postiš tam 40 dni in 40 noči in se pripravljáš, da se potem

očitno svetu pokažeš, kakor od Boga poslanega Učenika in Odrešenika. Pa tudi satan gre za Teboj, se prederzne trikrat skušati Tebe, samo Svetost! Ali Tvoje božja moč ga je premagala vse trikrat. Uzel si mu po svojem postu, po svoji sveti molitvi tisto pravico do človeka, kateri je bil Adam zapadel ko je radovoljno jedel prepovedani sad. Zato spoznam in terdim zdaj in vselej, da si Ti moj Odrešenik; Ti me varuj napadov hudobnega duha, Ti me otmi pogubljenja. Kličem tedaj ponižno: Ti neskončni Dobrotnik in Bog! posvečuj in očisti me, ker me je omadeževal skušnjavec; odpusti mi veliko zadolženje moje. Ti presveta moč nebeška! varuj me vselej skušnjáv hudobnega duha, in zatêri v meni spačeno kal grešnega poželenja. Amen.

Oče naš. Češena si Marija. Čast bodi Očetu i. t. d.
Prosrite za-me vsi svetniki i. t. d.

X. Stopnjica.

Hvaljen bodi Jezus Kristus, in češena njegova prežalostna Mati Marija!

Jezus gre na goro, tam moli in si izvoli aposteljne, ter me vabi s tem, da naj molim v duhu in resnici za sv. očeta papeža, za škofe in mašnike svete Cerkve katoliške.

Daljno premissljevanje.

Šel si molit na goro, o Gospod! predno si izvolil dvanajstere aposteljne ter jim rekel: „Niste vi mene izvolili, ampak jaz sem vas izvolil, da greste in sad obrodite in da sad ostane vaš. Kdor vas posluša, mene posluša; in kdor vas zaničuje mene zaničuje. Kdor pa mene zaničuje, zaničuje njega, kateri je mene poslal. Vi ste moji prijatelji, ako storite, kar vam jaz zapovedujem; prosite toraj, kar koli hočete, in dalo se vam bode.“ O prelepe oblube, dane aposteljnem, pa tudi meni! Veliko jih ni hotlo poslušati tvojih aposteljnov, o Gospod, ker sovražili so Tebe in tvojo sveto vero, in jo še sovražijo; ti so zdaj nejeverci; drugi se sami sebi zdé modre nad tvojo sveto Cerkev, o Jezus! tisti so zdaj krivovércki, napuhnjeni in prevzetni; ali vsi ti so odločeni v sodbo. Vse drugač upanje pa sveti meni, ker se držim svete, katoliške Cerkve. Gospod, razsvetluj me, da v duhu in resnici molim za papeža, za škofe in mašnike, da njih glas rad poslušam in živim stanovitno po njih naukih, ter se po njih tudi zveličam. Amen.

Oče naš. Češena si Marija. Čast bodi Očetu i. t. d.
Prosrite za-me vsi svetniki i. t. d.

(Kristjan! zdaj imaš pred seboj enajsto stopnjico; vdlane so vanjo svetinje sv. Križa, poljubi toraj prvič stopnjico, potlej pa svetinjo in poklekni na-njo.)

XI. Stopnjica.

Hvaljen bodi Jezus Kristus, in češena njegova prežalostna Mati Marija!

Jezus hodi po judovski deželi in učí, da moramo terdno vanj verovati, če se hočemo zveličati.

Daljno premissljevanje.

Po judovski deželi hodil si, o Jezus! od kraja do kraja, prihajal v njih shodnice, si tam podučeval jude, prebodel gore in doline, obiskoval vasi, terge in mesta, ter si ozdravljaj bolnike, tolažil žalostne, učil nevedne, pa kazal vsm pravo pot v nebesa, in poslednjič si za nas izdihnil svojo dušo na križu. Počešen tavžentkrat bodi, o sv. Križ! na katerem je Jezus mojo dušo pogubljenja odrešil. Pa koliko jih je bilo, ki niso verovali v Té, Te niso sprejemali, Te ne poslušali, oh, celó zavergli so Te! O Gospod, kdor pozna Tebe, groza ga je od Tebe le trenutek se ločiti; kdor Te pa ne pozna,

trohni v svoji smertni bolezní in pogrezne se v večno temo. Zakaj brez Tebe se ne more nič storiti, kar bi pomagalo človeku v zveličanje. O rešenik moje duše! pomagaj mi, da prav spoznam, kako potrebno mi je, da se Tebe oklenem na tem svetu tako terdno, da se več ne ločim od Tebe — ne v tem ne v prihodnjem življenji. Amen.

Oče naš. Češena si Marija. Čast bodi Očetu i. t. d.
Prosrite za-me vsi svetniki i. t. d.

(Dalje sledí.)

Iz žitljenja *Mavricija Tomana.*

XV. Stan ostalih jetnikov.

(Dalje.)

Dnevni red, ktereга sva si bila s tovaršem napravila in ga 10 lét spolnovala, bil je ta-le: Ob petih sva zapustila postelj, ki je bila pa silno terda; jaz sem potem hitro napravil pipo braziljskega tabaka (ko zdravilo), da sem se izpljuval, med tem pa sem kuhal na svetilnici kavo. Temu je sledila ura premissljevanja. Na to je vzel vsak svoje delo v roke. Imela sva večidel krojaške dela. Bele obleke nam je bilo v ječi veliko treba, da so se pred merčesom bolj mogli varovati. Po devetih so nastopile razne pobožne opravila do enajstih, ob kterem času je bilo kosilo. Po kosilu obiskovanje sobratov, če so po milosti vrata pustili odperte; ako ne, pravi dalje, sva se med seboj razgovarjala ali pa po našem načinu s pišalko. Do dveh sva počivala. Ko sva brevir odmolila, vsa delala do časa, da se smejo večernice obmoliti. Po opravljenih večernicah sva take svete bukve čitala, ali kaj iz sv. pisma, in pa delala do osmih, ob kateri uri so nam večerjo dali. Med večerjo so nam dečki ječe malo počedili; kadar smo pa odvečerjali, so vrata dobro zaperli in mi dva sva po spraševanji vesti Bogu se priporočila in šla k počitku.

Večkrat sem ječe premenil z namenom, da bom svoje bolezní ozkopersnosti se odkrižal. . . V zadnji ječi, v kateri sem 10 lét bil, je neki jezuit luknjo v zid naredil, ki nam je (k zdravju) veliko koristila. Zakrili smo jo z obešeno tablo, in nihče ni nikdar sumil, da bi skoz pol sežnja debel zid se luknja naredila. Pa tudi pri durih smo imeli luknjo, skoz katero smo marsikaj dobivali in oddajali. Imeli smo še dobro izurjene mačke, ki so pisemca okoli nosile od ječe do ječe. Teh živali smo tim bolj potrebovali, da so nas obvarovale in oče-dile pred velikim številom miši, ktere so jezuitom, ko so bili zaperti v terdnjavi Almeida, vse poškovali in so bile celó tako prederzne, da so se med jedjo na mizo upale.

Dečki, ki so nam stregli, bili so tudi na naši strani. Dajali smo jim pisma, preskerbeli so nam kako reč, pa so nas tudi goljufovali; morali smo pa tiho biti. Kterikrat se je primerilo, da so jih preiskali, pa niso nikdar nič našli, ker vselej smo pisali s številkami ali pa v gerškem jeziku. Dobivali smo tudi, se vé, da skrivaj, „Španjskega Merkurja“, časopis, ki je izhajal vsak mesec po enkrat. Veliko smo naših podzemeljskih ječah zvedili, kaj se od zunaj po svetu godí. Skoraj vsaki mesec smo žalostni slišali, da se družba Jezusova zdaj tu, zdaj tam preganja, in da se posebno na to dela, da bi jo papež popolnoma odpravili.

(Dalje nast.)

Vijolica in pav,

ali:

Blaga ponižnost in pošastni napuh.

(Dalje.)

Hudobijo, pregreho, zlobnost moramo sovražiti in zaničevati, nikdar pa ne osebe grešnikove. Ne zaničujemo toraj nesrečnikov, ki so se zgubili s prave poti, ne onih, ki so na dubu ali na telesu slabi, pohabljeni. Vedno nam bodi pred očmi resnica, da smo si vsi bratje, da je nam vsem enak namen, večno zveličanje. To misel in resnico spolnujmo tudi v djanji. Naš Zveličar o tem tako lepo uči, rekoč: „Učite se od mene, ker sem kerstak in iz serca ponižen.“ O, da bi se vsi ravnali po tem nauku! Silni prepadi, globoki brezni, ki preté rodu človeškemu pogin, bi zginoli kmalu s sveta; plemenita duhovna ljubezen pa bi vezala ljudi v prijateljstvu med seboj; zemlja bi bila zarija sreče, ki bi oznanjevala solnce večnega veselja!

Gorjé pa, da je resnica svetu tako tuja! Zopet je gerdi napuh, ki dela razdor med ljudmi. Kdor se povzdiguje prevzetno nad druge, on tudi ne spolnuje dolžnosti, katero ima do Boga: njegovo serce okamení, tér ni več pristopno plemenitemu čutu kerščanskega usmiljenja. Mogoče, da verže prevzetnež ubogemu miloščino, zato, da se ga odkriža. Zaslužnja nima za to, ker namen ni pri njem blag. Ko bi tak terdoserčnež videl v serce revežu, vedel bi, kako grenák je kruh, ktereга mu veržeš z nejevoljo, da se odtegne. Kaj pač je nasledek tacega ravnanja? Kaj doseže silovit gospodar pri svojih podložnih? Človeško serce ni kamen; zató živo čuti podložni svoje zaničevanje, v njem se zbuja sovrašтво, škodoželjnost do bogatašev, do terdoserčnih gospodarjev. Žalostno je, da imamo ravno današnje dni toliko in tako strahovitih izgledov za take dogodbe.

Zaničevati toraj svojega bližnjega nam je prepovedano; pa ne smemo mu tudi zavidati njegovih prirojenih in pridobljenih zmožnosti, — nasproti moramo se jih veseliti.

Bog odloči vsakemu človeku določeno mesto v družbi človeški, in določen poklic, v katerem naj deluje za občni blagor. Zaradi tega podeli tudi slehernemu darove in zmožnosti, ki so potrebne, da človek spolnuje dolžnosti svoje. Volja Božja je pa, da mi svoje sile z vajo in trudom vedno vterjajmo, ter da tem ložej in vspešneje zadostujemo svoji nalogi. Iz tega sprevidi lahko vsak, da ne smemo nikomur zavidati zmožnosti in prednosti, ne prirojenih in ne pridobljenih, ker bi se sicer ustavljali volji Božji, česar pa storiti nikdar ne smemo. Veseliti se jih moramo, ker le s tem pripoznamo vdanost svojo v voljo Božjo. Težko je sicer to, ker je natora človeška tako pokvarjena, a z milostjo božjo premagamo lahko tudi hudobno svoje nagnjenje. Veseliti se nam je toraj prednosti bližnjega svojega, pa treba jih tudi očitno v besedi in v djanji pripoznavati: čast in veljava bližnjega bodi nam sveta! Treba je premagovanja in zatajevanja, da dospemo do tega, a to nam je storiti, če hočemo biti ponižni. Vsak čuti v sebi, kako mu dobro dé, ako govore o njem pohvalno; človek se tako rad ziblje v samoljubji; povsod bil bi rad prvi, povsod bodi njegovo mnenje odločilno! Oj poznamo te, prevzetno serce človeško! To vgaja sicer počutnemu človeku, a plemenitejši del njegov se temu ustavlja. Kdor hoče biti sam svoj gospod, naj se najpervo nauči sebi gospodovati; to pa je silno težko. Lepi izgledi bližnjih njegovih ga v tem vspešno podpirajo; z veseljem naj toraj priznava očitne prednosti svojega bližnjega; strupeni gad zivisti naj mu ne ostrupuje serca. Kerščanska ljubezen, vresničena s ponižnostjo kerščan-

sko, bodi terdna vez človeškemu rodu! Še enkrat toraj naj ponovimo opomin Zveličarjev: „Učite se od mene, ker jaz sem krotak in iz serca ponižen!“

(Konec nasl.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane, 27. rožn. (Slovanski romarji v Ljubljani.) V ponedeljek o 1/2 10, kakor je bilo napovedano, je dospel velikanski vlak, ki je pripeljal okoli 700 slovanskih romarjev, naj več Poljcev, Rusinov in Čehov — iz vsih stanov. Ko je vlak obstal, je predsednik tukajšne katoliške družbe preč. g. dr. Ant. Jarc romarje z navdušenim kratkim nagovorom pozdravil, jim zaklical Slava! jim srečo vošil tudi za nadaljno romanje v sveto mesto in pred sv. Očeta.

Nato pa se je pričelo navdušenje, katero popisati bi se zastoj kdo trudil, — kaj tacega mora človek le sam viditi in slišati, da si more pravo misliti. Pervi je odgovoril praški preč. kanonik gospod Štulec z nezmerno navdušenostjo in potem še nekteri drugi. Napovedalo se jim je dalje, da zdaj gredo v mesto in bodo ondi romarji pri sv. maši. V dolgi versti se tedaj snujejo skoz mesto v Šenklavško cerkev, ktera je v trenutku napolnjena od romarjev in domačega občinstva. Maševalo je več gg. duhovnov, eden romarjev je izverstno orgljal, drugi so peli v češko-slovanskem jeziku. Kteri domačih so bili pričujoči, ne morejo prehvaliti, s kako posebno pobožnostjo in dostojnostjo so se ti Slovani obnašali, kako ginljivo peli. Potem jim je eden njih duhovnov nekatere besede v spodbudo spregovoril in poslednjič so jim rusinski nadškof Sembratovič podelili sv. blagoslov, ter so se vernili nazaj na kolodvor, kjer je bil obed za vso veliko množico.

Med tem, ko so bili daljni romarji v mestu pri sv. maši, so se tudi naši domači, na pot odmenjeni, bili že zbrali na kolodvoru, zraven teh pa toliko drugih Ljubljančanov, tudi iz naj odličnejših stanov, da je bilo vse napolnjeno. Opomnjeno bodi tukaj, da v Šenklavžu so sprejeli popotnike milg. stolni prošt Jožef Zupan, na kolodvoru je bil med drugimi (vitez) dr. J. Bleiweis in več drugih poslancev in odličnih mož, gospej itd. Z veliko pohvalo se mora opomniti, da čitalniški pevci in „Sokoli“ so častitljivi sprejem neizrečeno povzdignili.

Pevci so že pred kosilom v gostilnih sobah naše slovanske brate s svojim mogočnim petjem razveseljevali. Bilo jih je namreč nekaj ostalo na kolodvoru. Med kosilom in po kosilu pa so se verstili govori popotnikov in petje domačih, v katero poslednje so tudi popotniki kaj prijetno segali, in vstalo je toliko zedinjeno navdušenje, da popisovanje ostane le senca proti resnici. Škoda, da je bilo začelo deževati ravno o prihodu romarjev, ter se ni mogla razvijati množica zastáv in priprav na vertu, veršili so se omenjeni prizori le po notranjih kolodvornih prostorih, in je večina popotnikov gledala iz vozov, vendar splošna navdušenost je, bi djal, podnebje nekako premagala, ter se ni nihče zmenil za vreme in deževanje, ker vse je bilo v vzajemno veselje vtopljevano. Še dolgo potem, ko so bili potniki v vozovih, je to skazovanje terpelo še nadalje in med naj priserčnim nasprotnim pozdravljanjem in klici se je 10 minut pred poldnem véliki vlak začel gibati k odhodu.

Mnogi med pričujočimi Ljubljančani so milovali, da niso med popotniki; drugi so bili nejevoljni, zakaj da so se že odmenjeni bili skesali; kacih šest oseb pa, kolikor je nam znano, iz odličnih družin, se je precej drugi dan vzdignilo za unimi. Tudi nekaj gospej, žen in gospodičin je med romarji. Misli se, da okoli 800

oseb v vsem, samih romarjev, je tisti vlak odpeljal iz Ljubljane proti Terstu. Bog jim daj srečno hoditi, zdravo se poverniti!

Poslednjič pa moram še poterditi, da zarés naj serčniši hvala, zahvala in pohvala gre Ljubljancanom, posebej še pevcem, za prelepi sprejem, kterega so s svojim živim vdeležjem pripravili Slovanom, našim ljubim bratom!

Za preslavljenje ss. Cirila in Metoda so škofje Česke cerkvene okrajine do duhovnov in vérnega ljudstva v dan sv. Janeza Nep. dali skupni pastirski list. V njem živo popisujejo srečo, katero sta ta aposteljna s sv. vero prinesla poganskim (Bulgarom, potem Moravanom, Čehom in drugim Slovenom. Omenjajo, kako sta vedno delala za edinost z Rimom, katero so bili takrat Gerki v Carigradu pričeli keršiti in so valed odpada od Rima zapadli v trinoštvo in sužnjost tarako. Naj bodo toraj sami hvaležni za dar sv. vere in naj prav goreče molijo za zedinjenje razkolnih bratov z vesoljno sv. Cerkvijo.

Razgled po svetu.

Katoliški Bulgari v Rimu. 22. rožn. je v Rim po železnici iz Napola došlo poslanstvo katoliških Bulgarov pod vodstvom milgsp. Nil-a Isvorov-a, škofa namestnika zedinjenih Bulgarov v Macedoniji in Rumeliji. V poslanstvu je osem veljakov iz naroda bulgarskega. Sprejeti so bili na železnici od slovanskega odbora, ki jih je spremil k sv. Blažu (via Giulia).

Za Tunisom Tripolis! Pravijo, da prašanje Tuniško je še le pričeto, ne pa dokončano. Zdaj se podtika turškimi vradnijam v Tarabulu (Tripolju), da roj podžigajo. Novi predstojnik Nadzi je dospel z dverma vojnima barkama in 1600 turškimi vojaki v Tarabul. Ti bi imeli zvezo s Turčijo ohraniti, kakor se misli. Ta odprava z nekterimi slovečimi turškimi častniki je bila ondi sprejeta z veliko slovesnostjo. Francozom se to kadí in pravijo, da Tripolje je postalo središe vojaške agitacije in ognjiše arabskega rogovilstva, in pa da Turk mora imeti za seboj nekoga, ki ga podžiga. Francoski „Figaro“ meni, da v tem germu je nekaj, kar utegne danes ali jutri preseliti borbo iz Evrope kam drugam. — Tripolje v gornji Afriki proti jugu meji na Egipt in je deržava s turškim nadgospovstvom in seže daleč v Saharsko pušavo. — Kako Italijani zavidujejo Francozom njih razširjanje, to kažejo kavsanja, pretepi in poboji med obojnimi delavci na Francoškem in Laškem. V Marsiliji na Francoškem, kjer je 40 tisoč laških delavcev, je že tekla kri in pišejo, da med ranjenimi so skoraj vsi Francozi zabodeni z nožem (da ni sram Laha ljudi klati!! Ostudneži!); Lah pa imajo udarce. Sicer pa se skoraj po vsem Laškem zdaj sliši o skazovanjih in gibanjih (demonstracijah) zoper Francoze. Take gibanja so bile v Milanu, v Savoni, Kataniji, Livorni, Kazalu, Mesini, Baru in drugod, njih naj več v predgod sv. Janeza Kerstnika. — To so ti lepi pajdaši, ki so poprej skupaj delali zoper Avstrijo in zoper papeža, zdaj se pa med seboj koljejo in pobijajo, kdo bi kaj v Afriki si prisvojil. Taki je nasledek rogovilstva zoper sv. Cerkev in zoper pravico!

Bratovske zadeve.

Koledar za prihodnji teden:

4. mal. serpana. S. Urh šk. — 5. Ss. Ciril in Metod, slovanska aposteljna. — 6. S. Izaija prer. —

7. S. Benedikt IX, pap. — 8. S. Elizabeta vd. — 9. S. Cenon muč. — 10. Peta nedelja po Bink. S. Amalija.

Zahvale:

Št. 53. Valed storjene obljube, ako mi Naša ljuba Gospá sprosi pomoč in zdravje, da hočem v njeno večí slavo v „Zg. Danici“ naznaniti, tu očitno s hvaležnim sercem naznanjam, da sem po njeni priprošnji dosegla naglo in prav očitno pomoč zoper dolgo bolezen na očesu, in to potem, ko sem se ji jela prav z živim zaupanjem priporočati.

H. T.

Št. 54. Preserčna zahvala N. lj. G. zarad uslišane prošnje za bolnega bratranca.

J. A.

Št. 55. Rokodelec, zapušen v delu, se je v molitev priporočil po meni v bratovšino N. lj. G. presv. Serca in neprevidoma je dobil zadosti dela. Očitno se toraj zahvaljuje N. lj. G. presv. Serca za naglo pomoč. O Marija, pomoč zapušenih! Naj ti doní čast in slava iz mojega serca tisočkrat!

Zreče, 23. rožnika 1881.

Jože Kovač.

Št. 56. Bil sem nevarno bolan na persih in zatekel sem se k N. lj. G. presv. Jezusovega Serca in k sv. Jožefu, in obljubil uslišanje po „Danici“ očitno razglasiti; in kmalo sem bil uslišan. Zatoraj očitno zahvalo izrekam N. lj. G. in sv. Jožefu za zadobljeno zdravje.

Zreče, 23. rožn. 1881.

Mihael Potočan.

V molitev priporočeni:

Sin priporoča svojo mater, ki že dolgo časa na nogi terpi strašno bolečino, in nobeno zdravilo ne pomaga; Bog zamore pomagati na priprošnjo Marije D., če je volja Božja. — Sestra serčno priporoča hudo bolno sestro za zdravje, če je Božja volja. — V veliki sili se zatečem k tebi, bratovšina Naše ljube Gospé in k sv. Jožefu, in Vam priporočim svojo bolno sestro, ki strašno terpi že dolgo časa hude bolečine na vsem trupli, da ne more več kaj delati, in so že domači jezni na njo, ko ne dela. Nobeno zdravilo ji ne pomaga, le hujše ji stori. Pomagaj, o Bog, na prošnjo Naše ljube Gospé presv. Serca in sv. Jožefa! Ako bo pomoč došla, obljubim uslišano prošnjo po „Zg. Danici“ v večí čast Božjo in N. lj. G. presv. Serca razglasiti. — Mož in žena, nagli jezi vdana, da bi na priprošnjo Naše ljube Gospé in sv. Jožefa zadobila poterpežljivost in ponižnost, ter ljubi hišni mir zdaj o svetem letu. — Mož v hudih zadregah in silno važnih cerkvenih zadevah iše pomoči in prosi, da bi se ga spominjali v molitvah, zdihljajih k Bogu, Naši ljubi Gospej presv. Serca in sv. Jožefu za gotovo pomoč po volji Božji. Sam si pomagati ne more več. — Rokodelec priporoča svojega učenca v molitev za pomoč, da bi se srečno izučil ter v rokodelstvu posvečeval svoj stan. — Oče dva mlada otroka izročá Mariji in sv. Jožefu v varstvo, da bi ju izredil po volji Božji. — Duhoven pastir, bolehen že 20 lét na drobnu, sedaj prav hudo bolan na pljučih, imam malo zaupanja v človeško pomoč, in zato z zaupanjem pribežim k Mariji Naši ljubi Gospej presv. Serca, opravljam Njej k časti devetdnevnicu, pa tudi vse ude te bratovšine lepo prosim za njihovo priprošnjo pri Mariji. Če mi Marija sprosi, da bolezen še za kak kratek čas odleže, hočem to milost v Njeno čast v „Danici“ razodeti. — Bolan otročiček za zdravje. — Hudo bolna dobrotnica človeštva priporečena N. lj. G. in sv. Deodatu za pomoč. — Na roki hudo bolna ravno tako. — Dva teřdovratna grešnika. — Deklica, v nevarnosti v dušnem oziru, posebno priporočena. — Mož priporoča N. lj. G. in presv. Sercu Jezusovemu svojo nerodno ženo za po-

boljšanje. Uališ. se razgl. — Sin priporoča svojo bolešno mater za tolažbo in pomoč na duši in na telesu.

Zlate zerna za vsaki dan mesca.

4. mal. serp. Verni se velikrat v notranje svojega serca in zakleni vrata svojih ust. Hudo, kar slišiš, škoduje; lepo, kar vidiš, skušnjava dela; osramotenje, ki ga doživiš, pa potare. Ostani toraj daleč od jezljivca, nevedneža, razuzdanca, in bodi v tihoti z Bogom.

5. Bodi trezen v jedi in pijači, spodoben (sramožljiv) v obleki, previden v govorjenji, pošten v tovaršiji.

6. Bodi premišljen v svetovanji, velikoserčen v nesreči, ponižen v sreči.

7. Bodi hvaležen za dobrote, poterpežljiv v terpljenji, moder v vsem djanji.

8. Strah Božji nas uči bežati pred grehom in nas priganja k vsemu dobremu.

9. Za večno življenje je majhno vsako terpljenje tega sveta.

10. Nič ne mine tako hitro, kakor čas, in s časom življenje.

Listek za raznoterosti.

Bratovšine ss. Cirila in Metoda. „Blahovčest“ v listu 25. rožnika vabi Čehe, da naj se vstanové Ciril-Metodove družbe vospéh cerkvenega petja in molitve za zedinjenje razkolnih Slovencev z Rimom. Dopisnik (a Hořic) pravi: „Drugi potujejo v Rim; mi pa vstanovimo stalni spominek na čast ss. bratov, napravljajmo po škofiji „pěvecké jednoty Cyrillské“. — Mi Slovenci pa skazujmo gorečnost z razširjanjem Slomšekove bratovšine ss. Cirila in Metoda. Veliko je tacih dandanes, ki so nepristopni vsakim dokazom in podukom; taki se le z molitvijo morejo premagati. Naša bratovšina moli: „Sveta brata Ciril in Metod, za nas Boga prosita!“ Beseda „za nas“ utegne v daljšem zmislu veljati „za vse Slovane“, vmes obsega molivce same in spreobrnjenje naših kakoršnih koli razkolnikov in odpadnikov, posebno tudi tacih, ktere je od Cerkve ločil ali saj omažežal tuji liberalizem. Podobice in vpisne bukve za to bratovšino so v Celji pri sv. Jožefu. (Napis: Preč. P. Mih. Horvat, prednik pri č. oo. Lazaristih v Celji, pri sv. Jožefu.)

Glasbeno. V J. R. Milic evi tiskarni je ravnokar na svitlo prišla nova knjiga pod naslovom: „Nauk o harmoniji in generalbasu, o modulaciji, o kontrapunktu, o imitaciji, kánonu in fugi s predhajajočo občno teorijo glasbe in s pristavkom o harmonizovanji starih tonovih načinov z glavnim ozirom na učence orgljarske šole.“ — Spisal Anton Foerster, vodja orgljarske šole itd. v Ljubljani. — Obsega 94 str. v vel. 8^o; cena 1 gl. 30 kr., po pošti pod križnim ovitkom 5 kr. več. — Dobiva se samo pri J. R. Milicu v Ljubljani.

V Terstu je slovanske romarje pozdravila in sprejela družba „Eдинost“, in je v gostilni „Monte Verde“ napravila pogostovanje, kterege se je vdeležilo veliko romarjev in veliko ondotnih gg. duhovnov. V torek zjutraj so na dveh parobrodih odjadrali proti Jakinu.

Iz Gorice, 26. rožn. V Rim so šli iz Gorice sledeči č. gg.: Peter Kobal, dekan; Jož. Golja in Martin Zucchiati, župnika; Marko Vales, Vinc. Tomanin in Tomaž Čerin, vikarji, in kaplan Karol Čigon. Štirje so odrinili po suhem, trije po morju.

V Čepovanu je bil od 16. do 24. rožnika sv. misi-jon. Obširniše prihodnjič.

Dobrotni darovi.

Za študentovsko kuhinjo: Č. g. Jan. Porenta 1 gl. — „Esurienti frange panem“ 2 gl.

Za cerkev Jezusovega presv. Serca v Ljubljani: Po č. g. stoln. sakrist. Jak. Dolencu 5 gld. — Dobrotnica 1 gl. v st. den.

Za opravo ubožnih farnih cerkev naše škofije: Iz Železnikov 11 gl. — Iz Lozic 13 gl. — S Studenega 13 gl. — S Soteske 3 gl. 43 sld.

Za sv. Očeta: Fr. Šoklič 1 vel. tolar. — Aleš Šoklič 1 gl. — Neža Mohorič 1 gld. — G. Lor. Rozman 32 gl. izročil preč. g. dek. Kožuhu.

Za afrikanski misijon: Kat. P. 1 gl.

Pogovori z gg. dopisovalci.

„Stari prijatelj“: Došli v pismu omenjeni spomini, pa to je vse preveč! Hvala in serčen pozdrav! — G. J. V. v Nov. m.: Denar za ss. maše je poslan v Adr.

Vabilo k naročevanju na „Zgodnjo Danico“ za drugo polovico leta 1881.

Vabimo, prosimo, kolédvamo, priporočujemo, na vrata terkamo, blagovolite berzo berzo obnoviti naročilo za drugo polletje 1881, kteri še niste! Prijatli, dopisovalci, naročniki — na prošnjo nebeške zgodnje Danice Vam Bog tisočkrat plačaj Vašo priljudnost in dobroto! Ostanite naši cerkveni in katoliški reči tudi zanaprej dobri in prijazni!

„Zgodnja Danica“ stane:

za pol leta po pošti 2 gl. 40 sld., — v tiskarni prejemana 2 gl.

„četert “ “ “ 1 “ 30 “ — “ “ “ 1 “

Za pošiljanje na dom v Ljubljani za celo leto se plača 40 sld.

Naročnina naj se pošilja „Blaznikovim naslednikom“ (ne vredniku).

Vredništvo in založništvo.

Odgovorni vrednik: Luka Jeran. — Tiskarji in založniki: Jožef Blaznikovi nasledniki v Ljubljani.